

Sig månen langsomt hæver

Tekst: Matthias Claudius, 1783

Melodi: J. A. P. Schulz, 1790

1.

Sig månen langsomt hæver,
den gyldne stjerne svæver
på himlen klar og blid.
Vor skov er tavs og stille,
og hvide tåger spille
på engen rundt ved aftenstid.

2.

Hvor rolig jorden hviler
bag nattens slør og smiler
så mild og sommervarm,
ret som et stille kammer,
hvori al dagens jammer
forglemmes skal i søvnens arm!

3.

Betragter månens bue!
den kun er halv at skue
og er dog hel og rund.
Så er vel flere sager,
som nu vort hjerte vrager,
fordi vi halvt dem skue kun.

4.

Vi stolte Adams slægter
kun såre lidet mægter,
og meget ved vi ej.
Vi efter skygger jage
og mangen kunst opdage
og komme længre fra vor vej.

5.

Gud fader i det høje,
lær mig at skelne nøje
det sande fra dets skin!
Og mens jeg er i live,
lad lig et barn mig blive,
skænk mig et fromt, enfoldigt sind.

6.

Koldt nattens vinde sukke,
mit øje vil sig lukke,
giv mig, o Gud, din fred!
Se nådig til min slummer,
og trøst mig i min kummer,
og trøst min syge nabo med!